



MAGAZIN

ANUL XI
Nr. 7 (125)

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

IULIE - CUPTOR



2004

ADRESA INTERNET

http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

Colțul credinței
strămoșești



Știți voi
cine-i Maica
Domnului?

Țacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime și noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururi stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

Ea este a patra față duhovnicească din ceruri. Întâi este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, adică Sfânta Treime, apoi a patra este Maica Domnului.

Auziți cum cântă Biserica: Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii... Ați auzit? De ce? Ea a purtat în pântecul ei pe cel ce a zidit serafimii și heruvimii din neînță. Ea n-a purtat un sfânt în pântecul ei; ci pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut heruvimii și serafimii numai cu gândirea pe care L-a purtat în pântecul ei. Și ca n-are împărțire de Dumnezeu cu participare, cum au heruvimii sau serafimii sau preafericitele tronuri. Dumnezeu se odihnește pe tronuri cu darul, nu cu ființa. Iar în precuratele sânziuri, adică în pântecul Maicii Domnului și în brațele ei preasfinte, Dumnezeu nu se odihnește cu darul, ci cu ființa. Toată dumnezeirea S-a unit cu toată omenirea din precuratele sânziuri ale Maicii Domnului!

Pentru că cel ce era în brațele ei nu era numai om, era Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit. De aceea Biserica înțelege că „... pântecul tău s-a făcut mai desăvârșit decât toate cerurile”. Dumnezeu nu încapă în toate cerurile, că nu-L cuprinde nici o ființă dar a încăput în pântecul Precuratei Fecioare.

Știți voi cine-i Maica Domnului?
Ea este Împărăteasa Heruvimilor;
cămara intrupării lui Dumnezeu Cuvântul!
Ilie CLEOPA

Poziția noastră față de Moldova de peste Prut Planul Belkovski

Așa cum pe vremea țarilor Rusiei, Moldova de peste Prut, nu prezenta mare interes pentru aceștia, deși acesta a fost unul din visurile împlinite ale țarului Alexandru I care în anul 1806 intenționa să cucerească fără lupte ambele principate și să formeze din ele gubernii, care până la urmă, s-au limitat la Basarabia. Au fost în Rusia și alte opinii: Amiralul Mordvinov îi scria în 1812 țarului Alexandru I: „... prosperitatea Imperiului rus, nu cere neapărat acapararea Moldovei și Valahiei”. „Nu cucerirea de noi pământuri ci păstrarea integrității patrimoniului poate să aducă adevărata glorie și laudă în veci”, afirmă diplomatul rus L. Casso, care de altfel mai târziu, sfătuiește guvernul rus să cedeze Basarabia României, pe baza principiului naționalității. Având în vedere politica de rusificare treptată promovată ulterior, ne mirăm că azi un important personaj de la Moscova - d-l Belkovski propune ca: partea săracă din

Basarabia să revină României iar Transnistria - Rusiei. Probabil că Moscova dorește realizarea de jure a ceea ce există de facto, adică un pinten rusesc între România și Ucraina, ceea ce i-ar putea conferi Rusiei cel puțin rolul de arbitru în disputele din zonă și ar putea-o dispensa de promisiunile făcute U. E. și la Conferința țărilor din vecinătatea Mării Negre de a-și retrage trupele din Transnistria, promisiune a cărei termen a expirat și care a fost amânat în mod repetat. Bineînțeles că propunerea Belkovski a fost refuzată de Uniunea Europeană, ba mai mult a fost refuzată chiar și de Președintele Voronin, ale cărui vederi proruse, nu se mai pun la îndoială. Deocamdată nici Ucraina și nici România, nu s-au pronunțat tranșant asupra acestei probleme, dar au lăsat să transpară dezacordul față de aceste noi manevre ale Rusiei pentru a evita retragerea arsenalului militar și a trupelor (după cum a promis) din Transnistria.

OASPETELE
LUNII IULIE
PETRICĂ
MOISE

Ucraina probabil după ce a acceptat nolens-volens statutul Crimeii, unde e cantonată flota și armata rusă din Marea Neagră, ar fi probabil bucuroasă să schimbe cu Rusia „protejarea Transnistriei, cu zona ei industrială”.

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

VENI-VOI ÎNTR-O VREME

Mi-s genele pufoase și grele de căldură
Prin iarba pân' la glezne și grăul pîn' la brâu,
Înoată amintirea cu sufletul la gură,
De parc-ar trece anii prin matca unui râu.

Amiaza își desfoaie miremele pe șes
Și lanurile poartă tot aurul cu ele,
Mă văd și azi pe brazdă cu toamna la cules,
Pe câmpurile dragi copilăriei mele.

O mare de priveliști se scutură-n covoare
Și mii de brațe urcă spre ceruri cu belșugul,
Purtându-și nostalgia pe lungile răzoare,
La capătul vieții se odihnește plugul.

Constantin SALCIA
(Din vol. *Liniștea furtunii* - Editura pentru literatură, 1968)

Când obosit amurgul coboară ca-ntr-o carte
Pe drumurile albe, bătătorite-n mers,
Un lung șirag de care se-aude de departe,
Cu fiecare roată călcând pe câte-un vers.

Mă văd copil prin praful ce poleiește zarea
Sau lângă-mbrățișarea atâtor bolovani,
Alătura de tata încovoind spinarea,
Cum au făcut pe vremuri toți moșii mei țărani.

Nețarmurite holde și dunări de porumb,
Păduri nestrăbătute la margine de veac...
Cum v-a cuprins uitarea, cu norii ei de plumb,
Să nu vă mai găsească trecutul meu sărac!

Voi ați rămas să duceți, cu anii mai departe,
Fermecătoarea slovă la care azi mă-njug,
Și nu vedeți cum singur prin golurile sparte,
Îmi plimb copilăria pe coarnele de plug.

Veni-voi într-o vreme, cu ploile de vară,
S-adun recoltă nouă din bobul plin și greu,
Și să mai văd odată pe care drum plecară
Toți cei pe care astăzi îi port în versul meu.

O scrisoare către Academia Română

Eminescu și Iudaismul

Nr. 438/1980 București, 12 octombrie 1980
DOMNIEI SALE
DOMNULUI

PREȘEDINTE AL ACADEMIEI
REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

Prea stimate domnule președinte,
Avem onoarea a vă supune următoarele:

În Editura Academiei Republicii Socialiste România, a apărut acum câteva săptămâni, volumul IX din „Operele” lui M. Eminescu (Publicistica 1870—1871).

În cuprinsul acestui volum se află numeroase articole violente antisemite, pe care nu le vom cita pe toate, ci doar câteva din ele.

1) La pag. 136, „Jidovul talmudist”, se vorbește că „și în această țară au început a se îmbulzi în orașe și sate cetele internaționalei iudaice, poporul menit de Biblie de a domni asupra pământului întreg”.

Degeaba se încearcă la „Comentarii”, pag. 563, a se justifica cele de mai sus ca „fiind în slujba sionismului și a evreilor purtători de capital străin”. Mișcarea sionistă nici nu există încă în 1876. Rohling, la care se referă autorul, a fost doctrinarul antisemitismului austriac și al teoriei „primejdiei evreiești”.

2) La pag. 157, în articolul „Galiția” (18 iulie 1876), se exclamă: „Fericita Rusie”, în care „i se taie evreului cu de-a sila, în mijlocul uliței,

barba, perciunii și poalele caftanului”, iar „Comentariul” din 1980 (pag. 585) justifică procedura, spunând că se „avea ca scop să limiteze afișarea demonstrativă a fanatismului religios, jignitoare pentru populația autohtonă”.



3) La pag. 190, în articolul „Sămânța jidovească din Cernăuți”, cităm: „ca toți jidanii (e vorba de scriitorul Karl Emil

Moses ROSEN
(continuare în pag. a 2-a)

OH BASARABIA ...!

Ei, da, un analist moscovit, neapărat din anturajul țarului de la Kremlin, ne-a aruncat o

- Uite așa bine. Adică Rusia președintelui Putin ne-o oferă pe tavă Basarabia noastră, doar să vrem să-ntindem mâna și s-o luăm! Nu-i o pleacă?

- Ba e, cum să nu ... Numai să nu ...

- Să nu ... ce?

- Păi, se cheamă că Rusia asta, care e firește, Rusia dintodeauna, cea a țarilor albi și a țarilor roșii, ne-a îndrăgît așa deodată ... ? Nu înseamnă că ... are Chira o socoteală, a ei, nu?

- Firește că are, ba bine că nu! Dar când a făcut Rusia pomeni, fie ea pravoslavnică sau păgână? Niciodată, niciodată, ba dimpotrivă - a tot făcut rapturi necontente, numai rapturi. Păi, cu Basarabia cum a fost, de-a lungul timpului?: în 1812 a fost prima răpire: uite-așa, a trecut peste Moldova istorică, - vrând-nevrând noi, cu ocazia unui război al ei cu Poarta Otomană, în dorul său ardent de a-i „apăra” pe creștini și ... de a pune cumva mâna pe Strămtori și pe Constantinopol, visul dintodeauna al Țarilor!

Iar, dacă tot s-a aflat pe aici, cum să plece de la noi cu ... mâna goală? N-a mai vrut să plece, pur și simplu și ... a rămas cu sfânta noastră provincie Basarabia între ghiare, adică între hotarele rusești. Fiindcă Rusia a luat întotdeauna de unde s-a putut, iar de la cei mici se putea, nu-i așa!

Și a venit războiul cel mare, din 1914 când rușii ne-au fost aliați, atât de „aliați”, încât în toamna lui 1917, când cu revoluția

Hristu CÂNDROVEANU
(continuare în pag. a 2-a)

Eminescu și Iudaismul

(urmare din pag. 1)

Franzos, pe care autorul îl atacă. Nota noastră) care în literatura germană se deosebesc prin stilul franțuzit și prin expresii mârșave și obraznice”.

Iar „Comentariile” din 1980 (pag. 616) califică aceste aprecieri la adresa „jidaniilor” ca „rezultând” din „verbul aprig al celui mai mare poet român și nu trebuie să slujească întreținerea unor resentimente pe care istoria le-a depășit și rațiunea le reprobă”.

4) La pag. 280, în articolul „Iarăși Evreii” (1876), vorbind despre acordarea de drepturi evreilor, autorul spune, între altele:

„Cât pentru români, egala îndreptățire a 600000 de lipitori și precupeți este pentru ei o chestiune de moarte și de viață și poporul nostru cred că prefera moartea repede prin sabie decât moartea lentă prin vitriol”.

Iar mai departe:

„Plece 99 procente în America ca să-și câștige acolo prin muncă productivă pâinea de toate zilele și atunci cu, cei ce vor rămâne, ne vom împăca ușor... „Evreii rămân străini de rit necreștin și mai departe: „oriunde e teren pentru neagra speculație evreul e acasă” și în sfârșit: „ei sug în mod neomenos țările pe care au căzut ca lăcuste”.

Comentariile” din 1980 (pag. 674) justifică pur și simplu cele de mai sus cu cuvintele: „Eminescu își definește clar poziția în problema evreilor din România. Poetul se declară împotriva acelor evrei care speculau munca poporului român (99 procente, cum afirmă autorul. Nota noastră) și nu și împotriva acelor care depuneau o muncă utilă țării” (adică unu la sută. Nota noastră).

„Comentariile” nici nu găsesc ele cuviință să se oprească asupra enormei denaturări a adevărului din afirmația că în 1876 existau 600 000 evrei în România. Adevărul este că trăiau atunci circa 100 000 evrei în Moldova și în Muntenia.

Iar din cei 600 000, 594 000 erau „lipitori” și numai 6 000 meritau să te împaci cu ei (!).

5) În sfârșit la pag. 299, din articolul „Evreu și Conferință” cităm: „O seminție care câștigă toate drepturile fără sacrificii și muncă e cea evreiască”.

Articolul fundamentează „ideologic” toate calomniile antisemite. Cât despre... Comentarii” (pag. 689), ele justifică conținutul articolului.

Ne oprim aici. Exemplele citate sunt destul de concludente. Nu socotim deci necesar să mai cităm și altele.

Ne exprimăm deci consternarea că este cu puțință ca în anul 1980, în Republica Socialistă România, sub egida Academiei, să se publice asemenea materiale care incită la ură rasială, care afirmă idei de bază ale fascismului, care îndeamnă la huliganism.

Respectăm pe „Luceafărul poeziei românești”. Geniul său poetic, gândirea sa filozofică fac parte din patrimoniul culturii universale.

Tocmai de aceea, este o insultă pentru memoria sa, este o profanare a personalității sale, când se dau publicității asemenea articole ce le-a scris dânsul, sub influența deșănțatei propagande antisemite din acea vreme.

Am văzut personal în manuscris, la un prieten, poezii pornografice scrise de M. Eminescu. Oare a trecut cuiva prin gând să le publice ?

Știm cu toții că soarta vitregă a lui M. Eminescu l-a făcut să-și piardă mințile, în perioada finală a vieții. Publică cineva cele ce a scris el în acea perioadă ?

Încercările dlui Al. Oprea (pag. 32—36) de a da o interpretare nouă ideilor xenofobe, antisemite, rasiale, din articolele cuprinse în acest volum, reușesc doar să le dea o justificare, ceea ce e și mai grav.

Gurul celui mai mare poet român dat fundamentării antisemitismului constituie atât un act periculos pentru populația evreiască din această țară, cât și unul de răspândire a unor idei diametral opuse celor care călăuzesc România Socialistă.

Protestăm împotriva acestui fapt și vă rugăm să supuneți forurilor superioare de Stat și de Partid rugămintea de a retrage din circulație volumul sus-amintit.

Primiți, vă rog, încredințarea deosebitei mele considerațiuni.

ȘEF RABIN DR. MOSES ROSEN
președintele Federației Comunităților
Evreiești din Republica Socialistă România

Artificii

• Dragostea la prima vedere este întotdeauna oarbă.

• Praful de pușcă va face până la urmă să se aleagă praful de civilizație.

• Însurătoarea de tânăr e ca gustarea de dimineață, dar te apucă o foame pe la prânz!...

• Aforismul este șiretlicul unora de a intra în istoria culturii pe scurtătură.

• Femeile întârzie la întâlnire, dar o fac cu o punctualitate de ceasornic.

• „Tineretul din ziua de azi!” – spuseră cu năduf reprezentanții tineretului din ziua de ieri.

• E totuși mai cinstit să tragi cu pușca decât să tragi cu urechea.

• Gura sobei – televizorul Evului Mediu.

• Sunt de acord să fim toți ca unul, dar cu o condiție: acela să fiu eu!

• Numai în limba română poate fi întâlnit un asemenea grad de rudenie: o mamă de bătaie soră cu moartea.

• La divorțul lor scandalos, soții și-au împărțit în mod egal bunurile, în afara bunului simț.

• La judecata de apoi, ateul i-a spus lui Dumnezeu: „Pentru o ființă care nici nu există, te ții destul de bine!”

• Un grec antic nu se va înțelege niciodată cu un grec modern, dar asta nu din cauza limbii. Pur și simplu așa sunt ei.

• Să nu ne facem iluzii: nu există decât o singură viață de apoi.

• Ah, spuse pușcăriașul, dacă avem dungile invers eram acum marinari!

Corneliu VADIM TUDOR

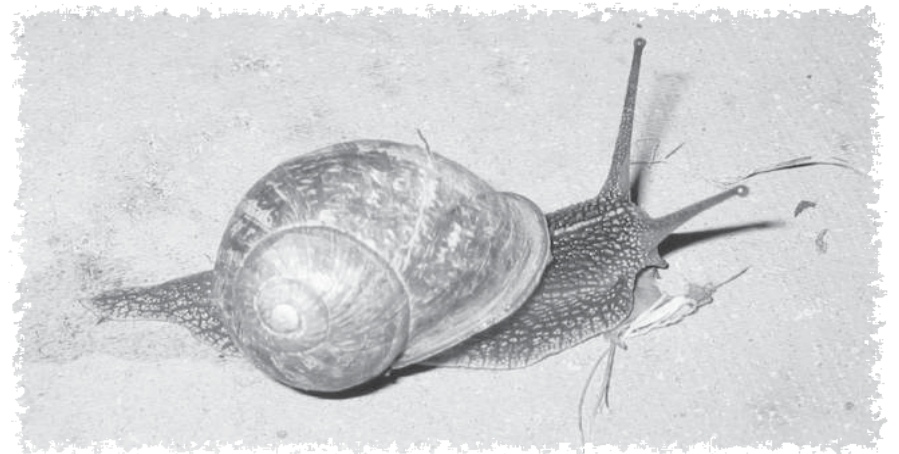


Drumul melcului spre cer

La modă ca oamenii politici și nu doar ei, să-și tocmească scribi, cameramani, un fel de croniciari ai zilelor noastre, ce mai, trudituri din mass-media obosiți și obidiți de viață care să le consemneze „monumentalele realizări”, să le scrie vreo monografie, să le facă vre-un filmuleț, sau cel puțin să le pomenească numele, ca nu cumva, trecerea lor prin viața pământeană să nu se piardă monotonă neobservată și nebagată în seamă cum de fapt este. Ei sunt melcul cu propria casă în spinare melc ce trece și lasă în urma lui, umedă, băloasă și murdară dovada scurgerii lui prin spațiu și timp.

În aceeași vreme și loc pe lângă cei care-și caută cu dinadinsul osanale și abureli cu care să agezmuiască prostimea dar și cu care

uriașe și titluri cu litere de-o șchioapă, să-i vezi, să-i admiri, să-i lauzi: lată ce au ajuns ei! Culmea nerușinării. Pe lângă aceste butoaie de tablă goale rostogolite și sunând îngrozitor, poluând în jur spațiul, timpul și sufletele noastre cresc am spus, adevărate flori ale modestiei, oameni care înțeleg să-și ajute semenul să-și facă treaba cât mai bine când sunt puși în slujba omului, să lege picătura de sărăcie cu picătura de sărăcie, pentru a face mai bună și mai frumoasă viața de fiecare zi. Astfel în tăcere și trudă cu duhul lui Dumnezeu revărsat asupra lor unii au construit un cămin de bătrâni, o casă de copii, a biserică ori chiar un spital, ducând pe umerii lor, umeri mai fragili decât ne-am putea închipui vreodată, taina, miracolul continuității și



să-și încălzească ciotul inimii lor scârnave și pidosnice sunt oamenii care fac într-adevăr ceva, cei care construiesc, care adună picătură cu picătură binele aidoma albinei mierea și care, deși se vor anonimi, de cele mai multe ori încrustează pe războiul timpului, adânc, istoric. Ei sunt cu adevărat uneltele cele bune a lui Dumnezeu pe pământ.

Trist este faptul că ceilalți, cei răi, sau înmulțit atât de mult încât povara lor devine tot mai grea, aproape insuportabilă. Pentru ei singurul lucru important rămâne ca regnul lor să se perpetueze și, mâine, zeci, sute, mii de melcișori, își vor căra căsuța în spinare și vor lăsa în urmă aceleași dăre... Și n-am nimic cu biata vietate a melcului sortită să trăiască în felul ei, ci cu melcul om și, din nou n-am nimic cu cetățeanul care agonisește cinstit pentru el și odraslele lui, ci cu acea specie, smulsă din adâncul mizeriei omenești, care trăind ori la limita lăciturii, ori abuzează grosolan de funcția pe care o are, sau fură ca-n codru și, la umbra unor averi fabuloase ni se arată zgomotoase în urma sticlei de la televizor, ori prin gazete cu poze

să-și încălzească ciotul inimii lor scârnave și pidosnice sunt oamenii care fac într-adevăr ceva, cei care construiesc, care adună picătură cu picătură binele aidoma albinei mierea și care, deși se vor anonimi, de cele mai multe ori încrustează pe războiul timpului, adânc, istoric. Ei sunt cu adevărat uneltele cele bune a lui Dumnezeu pe pământ.

Pe când melcii se târăsc în spațiul orizontal pământesc, în încregătura de aici dând naștere la urme băloase și urât mirositoare terminându-se în caracatiță și mafie, axa trecerii lor fiind cea a păcatului și rușinii celorlalți, atât de puțini sunt cei care se-nalță, cei care construiesc pe verticala sufletului și lasă în jurul lor mireasma plăcut mirositoare a facerii binelui fără nici o răsplată. Dar așa, cum nu se aude lătratul câinelui în cer, și drumul melcului spre boltă rămâne doar o utopie n mintea bolnavă a unora care cred că pot înlocui faptele cu goliiciunea vorbelor.

Petru Vasile TOMOIAGĂ

P.S. M-am ferit să dau nume atât de cunoscute din jurul nostru, mai cu seamă din grija de a nu alătura nici măcar în acest fel netrebnicii de sfinți.

OH BASARABIA ...!

(urmare din pag. 1)

lor bolșevică, au vrut să mai ciuntescă iar câte ceva de la noi. Der n-au izbutit, fiindcă viteza oaste românească, împreună cu populația românească a provinciei, care în sfârșit răsufla ușurată, după o ocupație muscălească de mai bine de un veac, ia azvârlit peste Nistru!

Numai că Rusia, de-acum roșie, a stat necurmat la pândă: și în mult nefericitul an 1940 pentru noi, când am fost mușcați de vârcolaci de la toate orizonturile, a profitat și ea de prilej și ne-a zmul, arogant, din nou Basarabia, ba și nordul Bucovinei și al Moldovei chiar, regiunea Herței, de astă dată teritoriul pe care nu le-a avut nicidecum! Drept... despăgubire chipurile, că am deținut între 1918 și 1940... pământ rusec (!?), profitând noi, cum spunea Molotov în ultimatumul Moscovei, de „slăbiciunea temporară” a bieteii Rusii! Și a fost atunci a doua răpire! Și a mai fost, ca s-o scurtez – și a treia răpire, în 1944, când hoardele roșii ne-au invadat țara, pedepsindu-ne pentru că în 1941 am îndrăznit să ne eliberăm teritoriile răpite! Unii ne-au acuzat chiar că în războiul nostru sfânt, de eliberare, nu ne-am oprit la Nistru! Ce naivitate: ca și când dacă am fi făcut asta, Rusia bolșevică ne-ar fi cruțat... Ș-apoi, nici o strategie a războaielor nu ne învață că trebuie să te oprești în lupta cu inamicul, înainte de a-l fi învins categoric.

Și au urmat 60 de ani de la ultima răpire, fără ca Basarabia să revină patriei-mame nici astăzi.

Și deodată, acum Rusia e... generoasă! De necrezut. Noi știm că nu e generoasă. Oricum însă ni se propune, cu un gest senioral, Basarabia, draga și chinuita noastră Basarabie, iar noi să refuzăm? Ar fi absurdul kafkian! Ni se oferă împlinirea unui vis, e drept, că în schimbul acceptării independenței Moldovei de peste Nistru. Și ce dacă? Doar „republica” transnistreană este oricum o feudă rusească, înarmată până în dinți. Ș-apoi, orice gânduri expansioniste ar avea politica globalistă a Rusiei, nu noi o vom împiedica de la eventualele agresiuni. Deci, ar fi infantilizm curat să nu acceptăm târgul propus, murdar din partea oricui vrei – dar nu și din parte noastră. Fiindcă noi avem un vis neîmplinit, anume reîntregirea pe cât cu puțință a țării – și ar fi o crimă de neiertat să nu-i ieșim în întâmpinare!

Se va veni cu un contra-argument: că Basarabia va fi pentru noi o povară, iar noi nu suntem Germania de Vest. Dar domnilor, ea și este o povară a noastră, o dulce povară. Nu ajutăm noi în fel și chip, luându-ne de la gură, neviabila republică de peste Prut? Deși oficialii ei comuniști ne acuză stupid de „imperialism”! Câinele care mușcă mâna ce i se întinde, ce se întinde fraților noștri basarabeni. L-am numit pe oportunistul domn Varonin – ca să-i transcriu numele în pronunțarea rusească, dragă domniei-sale.

Să nu ezitam, deci, să încheiem acest Tratat, ce ni se propune. Românii nu vor agresa pe nimeni pentru a recupera ce este al lor. Dar nici prin înțelegere pașnică...?

Ar fi un nonsens și o orbire din partea noastră!

Fiindă, doar se știe că împlinirea unui vis mare începe cu primii pași, întâmpinarea lui.

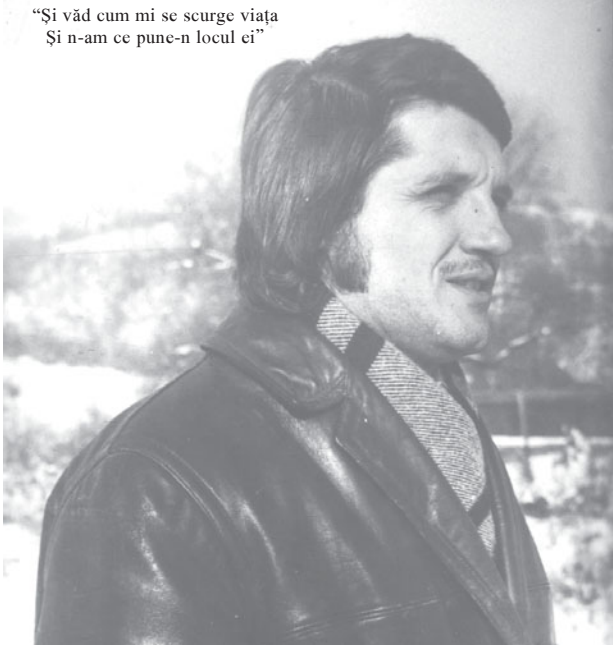
„Sunt dornic să învăț să îmbătrânesc frumos“

Pe vremea când contemporanii lui Zăroni înlocuiau taraful, ceata ori banda de lăutari cu „orchestra” tovarășească, Petrică Moise trăia împrejmuț de negrijile copilăriei. Apoi, când urmașii lui Zăroni reduceau numărul de viori chiar și din filarmonici, Petrică Moise „haiducea” prin sulfetele românilor acompaniat de propria bandă. Erau timpuri foșnind de ciudățenii. De lăcomie și frică. De securiști, activiști și alți indivizi ce nu evoluau ca oamenii, „ci ca o specie cu totul curioasă”, a cărei amintire provoacă și astăzi nedumerire și greață. Și, în acei ani, în care existau acest soi de curiozități, dintre care monstruozițiile nu lipseau, Petrică Moise ne lumina cu cântecele sale zarea speranței.

Despre Petrică Moise se spun multe. Ca despre toți cei care intră de vii în legendă. Ca despre toți cei puțini, care au rămas oameni morali, într-o epocă în care moralitatea nu era „un bun comun”. Ca despre un artist. Un artist mândru și nesupus. Pricini care i-au atras multe dușmăni. Dar ce înseamnă dușmănia arborilor pitici pentru un mesteacăn?

Vasile TODI

„Și văd cum mi se scurge viața
Și n-am ce pune-n locul ei”



- Până unde se întinde sufletul Banatului, Petrică Moise?

- Dacă ar fi să vorbesc sufletește până unde se întinde, cred că se întinde pe distanțe mai mari, pentru că muzica bună bănațeană place nu numai în Banat ci place și în Ardeal, înspre Arad, înspre Crișana, încolo, și, odată cu fenomenul de transumanță a ciobanilor din partea Sibiului se extinde până spre Sibiu.

- Chișoda-i satul meu, în care...

- Am văzut lumina zilei la Chișoda în 19 iunie 1947 într-o familie de bănațeni. Tata, cultivator de pământ, mama casnică. Primele șapte clase le-am făcut la Chișoda fiind primul și singurul copil. Mama, cânta tare frumos, o voce de soprană. A fost verișoară primară cu mama lui Doru Cuibaru și amândouă cântau foarte frumos. Mama este din Sânmihaiul Român, tata din Chișoda. Copilăria am petrecut-o legănat de doinele mamei, tata știa să cânte și el, pe fluier, dar spre nenorocul lui și spre nenorocirea familiei noastre, tata a venit de pe front cu o ureche beteagă. Apoi, la Fabrica de Pălării din Timișoara, surzește și i se usucă complet nervii auzului, din cauza curentului. Pot să mă laud cu tata că a fost un muncitor foarte bun, dar nefiind membru de partid nu i s-a recunoscut meritul ăsta. El făcea manual pălăriile lui Sadoveanu. Nu exista nici un fel de matriță pentru pălăria lui



Slujind elevilor și muzicii naționale

și trebuiau să o facă toată manual. Oameni harnici părinții mei. M-au crescut bine, șapte clase am fost premiant la Chișoda, apoi îmi descoperă talentul muzical prin clasa a V-a, profesoara de muzică. Cea care mi-a îndrumat pașii spre Liceul de muzică. Am dat admitere la Școala Medie de Muzică și Arte plastice, așa se numea atunci, unde este acum sediul Școlii Populare de Artă. Care Școală Populară de Artă este o enigmă pentru mine, atâta vreme cât nu prea am văzut și n-am prea auzit să fie promovate de acolo elemente prea valoroase.

- Care este anul în care te-ai urcat pe dealul Clujului?

- 1966. Atunci am absolvit Liceul de Muzică și Arte Plastice, după care m-am îndreptat spre Conservatorul din Cluj, unde am dat admitere și am reușit ca student în anul I la Conservatorul „Gheorghe Dima”. Era în 1966. Coleg cu Ghiță Turda în Orchestra lui Mitru Fărcașu. Asta în afara studenției. Un an de zile frecventez cursurile Conservatorului după care renunț. Mi-am găsit o jumătate de inimă acolo, m-am căsătorit și am renunțat la facultate...

- Pentru cine ai renunțat la facultate?

- Pentru Viorica Măgurean, o solistă foarte bună, solistă de muzică populară din Ardeal, din Ciucea ...



Petrică Moise și „banda” sa

- Aveai, câți ani?

- Aveam 21 de ani.

- De la Viorica ai primit în „dar” cele două fete?

- Da, Mihaela și Bianca.

- A mai existat o căsătorie cu... acte în viața lui Petrică Moise?

- Da. A mai existat una. Tot o Viorică, de la Ansamblul „Semenicul” din Reșița. Viorica Gheju este acum stabilită în Germania. Am avut și satisfacția să fiu angajat al Ansamblului Armatei din Cluj, vreme de trei luni, în ultima parte de stagiului militar. Domnul general Militaru (Dumnezeu să-l odihnească), m-a auzit cântând și m-a adus la Cluj, unde am devenit membru al Ansamblului Armatei. După aceea m-am dus ca dascăl suplinitor la Ciucea și Negreni, unde am predat muzică și educație fizică. Apoi...

(suntem întrerupți de oameni iubitori de frumos, iubitori de folclor, fani ai lui Petrică Moise: părintele Ioan Brânzei, consătean și vecin cu Petrică Moise, de la Sânmihaiul Român și încă un fan care se oprește și-l salută respectuos - n.n.).

...apoi în 1971 am venit la Timișoara și am intrat, ca student, la Facultatea de Muzică din cadrul Universității din Timișoara, unde sunt coleg cu Dorin Cuibaru, Ciucurel



Soldații ai păcii cu „armele” în repaus

Achim, actualul dirijor al Ansamblului „Doina Timișului” al Casei de cultură a studenților, cu Mircea Mioc, interpret din Reșița și îmi desfășor activitatea de interpret vocal în cadrul Ansamblului studențesc unde am făcut „o bandă” de muzicanți, alături de colegii mei, Nistor Mihailescu, care acum este profesor de muzică în Germania, Pavel Cețban, stabilit în Chicago - SUA, alături de Piciu Novacovici, care e acum în Spania. Cu acea mică formație cântam la toate evenimentele din viața omului: botez, logodne, nunți și, bineînțeles, spectacole cu Ansamblul „Doina Timișului”, spectacole de muzică națională. O numesc muzică națională pentru că ne reprezintă pe noi ca națiune. Termenul de muzică populară, este prea folosit, prea uzat și îmi pare mai potrivit termenul de muzică națională. Eu sunt interpret de muzică națională pentru că interpretez nu numai muzică din Banat, ci din toate zonele țării. Eu am crescut și am copilărit cu muzica de pe posturile de radio, unde se transmitea muzică bună, de calitate și am crescut, cu cântecele lui Ion Luican, ale Mariei Lătărețu, ale lui Emil Gavriș, Alexandru Grozuță ș.a.m.d. Cu nume scrise cu litere de aur în fonoteca noastră. Am crescut cu cântecele lor și-mi place nu numai Banatul ca zonă folclorică, îmi place Oltenia foarte mult, Ardealul, Maramureșul.

- Le-ai și colindat de-a lungul anilor?

- În timpul facultății, ca student, cu Ansamblul „Doina Timișului”. În zona de munte a Banatului am învățat să și cânt jocurile și cântecele specifice gugulanilor, și mi-am făcut un nume acolo. Am cântat la multe petreceri, multe sindrofii în zona Banatului de munte, dar eu sunt cântăreț de pustă, cântăreț de șes.

- Petrică Moise rămâne copilul teribil al folclorului bănațean.

- Și controversat.

- Ajungem și la controversat.

- Nu-mi place să fiu lăudat. Sincer!

- Eu nu sunt aici ca să te laud. Eu sunt aici ca să te întreb: Petrică Moise, ți-e frică de bătrânețe?

- Nu știu dacă este un sentiment de teamă. Sigur că fiecare vârstă are frumusețea ei, dar nu putem să nu...

să nu spunem lu-cruilor pe nume; și anume, că sigur, tinerețea, maturitatea e o vreme mult mai frumoasă decât bătrânețea. Dar sunt dornic să învăț să îmbătrânesc frumos. Respectiv să ne prețuim semenii, să ne iubim colegii, să-i ajutăm, dacă se poate, cu sfaturi bune, să lăsăm la o parte răutățile și malițiozitățile.

- Frumose vorbe. Cu atât mai frumoase cu cât ele sunt spuse de un om care a trăit și trăiește de parca n-ar datora nimănui nimic.

- E adevărat. Am trăit pe propriile mele picioare din anul I de facultate. De când am cântat în formația lui Dorin Cuibaru, mi-am câștigat existența singur. M-am întreținut la facultate, mi-am întreținut și cele două fete pe care le am cu prima soție.

- Ai fost un om teribil până în 1989; contestat și adulat deopotrivă. Contestat de politruaci, adulat de o țară întreagă.

- N-am fost membru de partid și s-au văzut niște repercursiuni. În sensul că, fiind tânăr interpret, vroiam să fiu și eu luat în seamă. Ori mijloacele mass-media locale, pe vremea aceea, nu m-au băgat în seamă și m-au tratat cu indiferență, deși cântam mai frumos decât mulți interpreți de muzică populară care erau cunoscuți aici în Banat. Dar am avut răbdare și am muncit.

- Ai câștigat mulți „galbeni” Petrică?

- Da. Am câștigat. Dar am fost mână largă.

- Filotim.

- Mi-a plăcut să trăiesc bine, eu și prietenii mei.

- Se spune că lângă tine „au crescut” soliști și soliste...

- Nu i-am crescut și nu mă erijez în lansator de soliști și soliste. Nu! Sincer, eu cred că ei au „furat” meseria de la mine, pentru că au avut de unde, zic eu. Nu?

- Te regăsești în versurile pe care le cânti atât de frumos. „Câte mândre am avut / La toate bine am făcut / Le-am luat cârpe de altaz / Le-am pus galbeni la gramuz”.

- Acestea sunt culegerile lui Nicolae Ursu din piesa „La birtuțu din pădure” și mă regăsesc în versurile acestea. Așa cum am spus: am fost mână largă și mi-a plăcut viața.



- Astăzi, la vârsta înțelepciunii pe care o ai, regreti ceva?

- Nu, nimic. Poate, știu eu, unele mici răutăți sau unele neînțelegeri pe care le-am avut cu semenii mei. Eu cred că sunt bine intenționat când observ un lucru care nu-i la locul lui și fac observația respectivă. Deci, eu ca dascăl de muzică, dacă aud un copil care nu cântă cum trebuie, îi spun: copile, nu e bine acolo, că e fals, că trebuie cântat altfel decât cânti tu. Dar am fost înțeles greșit de multe ori. Și colegilor meu cărora le-am reproșat ceva, sau le-am spus cu buna că nu-i bine ceea ce fac, mi-au devenit...

- ...dușmani.

- Da, sigur că da. Unii dintre ei chiar mi-au devenit dușmani. Și e păcat.

A consemnat, Vasile TODI

Răpiri care nu au mai avut loc



Trădătorul de ieri, eroul de azi

În mai 1973 a fost trimis la post la rezidența din RF Germania, sub acoperire de consul, un ofițer DIE a cărui misiune principală era de acțiune în vederea neutralizării lui Gheorghe Mandache, primul dezertor important din DIE, care urma să fie pedepsit exemplar după... 15 ani! În pregătirea acestei misiuni, s-a colaborat strâns cu rezidența din Viena, unde s-a stabilit și statul major al operației, în ultimă instanță, se viza lichidarea dezertorului.

În cele din urmă, operația nu a mai putut avea loc deoarece „consulul» a fost declarat „persona non grata» de către autoritățile vest-germane. Echipa de „mafioți» italieni, care fusese angajată pentru răpirea lui Mandache, a fost „decomandată», după ce a fost recompensată totuși pentru timpul afectat pregătirilor, avându-se în vedere că putea fi folosită în alte acțiuni similare. Suma înmănată italienilor era doar o mică parte din o altă „donație» a agentului „Ulysse» (60 000-70 000 dolari) în vederea eliberării altor pașapoarte.

Se pare că această contramandare a răpirii lui Mandache se datorase mai ales faptului că acțiunea nu fusese suficient pregătită. Aceasta nu însemna însă că se renunțase definitiv la asemenea acțiuni, căci, la scurtă vreme, au început pregătirile pentru o altă răpire. De data aceasta, ordinul venise, se pare, chiar de la conducerea superioară a statului și se referea la inginerul chimist Axente T. care se afla, împreună cu familia, în lagărul de tranzit de la Traiskirchen de lângă Viena. Motivele pentru care a fost vizată această persoană au rămas necunoscute.

Pregătirile pentru răpirea lui Axente T. au început în august 1974. Prima problemă era legată de infiltrarea unei persoane în lagărul de la Traiskirchen. Se conta pe sprijinul a două surse din poliția austriacă, prin care, în afară de infiltrări, se puteau aranja și scoateri din lagăr. Persoana, care a fost stabilită se execute acțiunea în lagăr, a primit ordin să seducă și să se căsătorească cu o nepoată a lui Ion Iacob

(Iacobescu) care dezertase, în 1969, de la rezidența din Paris, vizată fiind și răpirea acestuia, aflat peste ocean. Se avea în vedere ca această persoană să poată executa și alte acțiuni similare.

După căsătoria sa cu nepoata lui Ion Iacob, agentul DIE a plecat în Austria, ca turist, a solicitat azil politic și a fost internat în lagărul de la Traiskirchen. Aici a reușit să se împrietenească cu Axente T., cu soția și copilul acestuia. Din acest moment, el a început să studieze obiceiurile, deplasările lui Axente T. Conducerea operației a fost încredințată lui Ion Mihai Pacepa.

Pentru executarea acțiunii, a fost contactată din nou, prin agentul „Dinu» (Bruno Donis), echipa de „mafioți» italieni cărora li s-a promis o recompensă de 20 000 de dolari din suma provenită de la „Ulysse». În acest scop, „Dinu» a fost convocat la București, comunicându-i-se că detaliile planului îi vor fi transmise prin rezidența din Viena. Tot în acest scop, a fost contactat Ministerul de Interne maghiar care urma să permită tranzitarea persoanei răpite prin Ungaria.

Palatul Justiției din Viena



Ulterior, echipa de italieni avută în vedere pentru executarea acțiunii, a fost înlocuită cu alta care a sosit la Viena. La Viena a sosit și Pacepa din dispoziția căruia noua echipă a fost convocată la sediul Agenției economice românești din capitala Austriei, ceea ce nu era

numai contraindicat, ci chiar periculos, deoarece, în acest local, microfoanele instalate de austrieci „se amestecau» cu cele instalate chiar de români. S-a prevăzut ca, prin intermediul altui agent, „Ottmar», să fie închiriată o vilă unde Axente T. urma să fie atras și imobilizat. Mai târziu, din dispoziția lui Pacepa, s-a stabilit ca el să fie răpit chiar de pe stradă, ceea ce evident era mult mai riscant.

În ziua premergătoare executării operației (19 decembrie 1974), agentul DIE a sosit la Viena de la Traiskirchen cu ultimele informații în legătură cu deplasarea lui Axente T. și, împreună cu alți ofițeri, a executat o recunoaștere a traseului pe care urma să se deplaseze Axente T.

La ora stabilită ofițerii care trebuiau să participe la acțiune, împreună cu „Dinu», au sosit la Győr, dar portbagajul mașinii, în care trebuia să fie transportat Axente T. era... gol. Răpirea fusese ratată: Axente T. fusese atacat, la Viena, de trei dintre „colaboratorii» lui „Dinu», dar reușise să se împotrivescă, astfel încât italienii fuseseră obligați, de teama poliției, să fugă.

Aceste evenimente au fost relatate ofițerilor români de către „Dinu». Mai târziu, s-a avut în vedere că poliția austriacă fusese deja prevenită.

Ulterior, unele din împrejurările care au dus la eșuarea acțiunii au fost, în parte, elucidate, avându-se în vedere că, în martie 1975, se reușise capturarea documentelor poliției austriece care se refereau la evenimentele petrecute la 19 decembrie 1974 și la altele ulterioare. La 6 ianuarie 1975, refugiații din camera nr. 60 a lagărului de la Traiskirchen îl acuzaseră pe un anume Florin C. că ar fi colaborat în încercarea de răpire. Câteva zile mai târziu, Florin C. a dispărut din lagăr...

Austria a servit ca loc de contact și de pregătire a pedepsirii („executării») și a altor defectori („dezertori») ai spionajului român. Colonelul Constantin Dumitrăchescu, rezident DIE la Tel Aviv, a dispărut fără urme în iunie 1973. Condamnat la șapte ani închisoare, el a fost grațiat ulterior, caz unic în practica spionajului și justiției românești. Probabil că grațierea fusese acordată doar pentru a-i adormi vigilența pentru că, de fapt, se luaseră măsuri pentru „executarea» sa. Deja un ofițer, care căpătase calitatea de „illegal», se căsătorise cu fiica lui Dumitrăchescu care, în 1977, a primit viza de emigrare în Austria, de unde urma să ia legătura cu tatăl ei și să-l convingă să o aducă în SUA, unde se stabilise. Ion Mihai Pacepa susține că l-a informat pe Dumitrăchescu de aceste pregătiri, ceea ce i-a salvat viața.

Alexandru POPESCU

Un spion poate fi șofer de autobuz sau portar la un hotel. Poate fi fotograf sau chiar diplomat; bucurându-se de o imunitate providențială în țara în care își desfășoară activitatea subversivă. Spion poate fi și vecinul, administratorul, colegul sau chiar cel mai bun prieten al nostru. Nimeni nu s-ar gândi că tocmai casa în care dau petreceri membrii elitei sociale și politice ascunde în subsol centrul unei rețele de spionaj. Puțini dintre dumneavoastră s-ar gândi la astfel de lucruri, nu-i așa?

Un spion...

Spionii adevărați fac un joc în care au de respectat puține reguli, dar, totodată, un joc în care cunoștințele lor trebuie să fie deosebit de vaste. Transmisiuni radio, autoapărare, limbi străine, politologie, științele naturii, arte - iată numai câteva din domeniile pe care trebuie să le cunoască pentru a corespunde exigențelor atât de dificilei meserii pe care o practică.

Regulile de aur, puține ce-i drept, sunt însă mai importante decât orice:

1) Nu întreprinde nici o acțiune până nu îți cunoști suficient anturajul și nu-ți clarifici poziția pe care o ocupi în societate.

2) Camuflajul trebuie să fie perfect, să fii un adevărat profesionist în acest domeniu.

3) Nu atrage atenția asupra ta sau dacă, totuși, ajungi într-o astfel de situație, atunci plasează-te chiar în centrul atenției. Acest lucru te va scuti de orice suspiciuni din partea potențialilor tăi adversari.

4) Metodele pe care le vei aplica în munca de informare și de transmitere a datelor vor fi stabilite de tine însuși, dar evită, pe cât posibil, întâlnirile directe cu colaboratorii din rețeaua în care ești implicat.

5) Lucrează prudent și pregătește-ți întotdeauna un plan pentru orice situație.

Acestea sunt regulile pe care trebuie să le respecte spionii profesioniști, mulți dintre aceștia căzând în mâinile inamicului tocmai pentru că nu au respectat sau au ignorat aceste reguli.

Lupta dintre spionii și agenții de contraspionaj nu se va sfârși, practic, niciodată. Acesta este un joc interminabil, din care uneori ieși învingător, alteori pierzi. Iar cei care pierd nu au întotdeauna posibilitatea de a lua totul de la capăt.

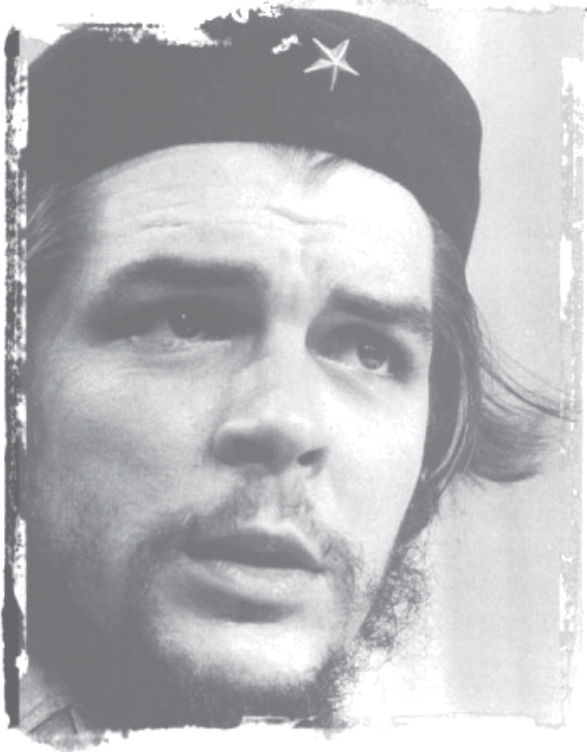
G-ral(r) Ion POPESCU

Che Guevara

„S-ar putea ca oamenii să spună despre mine că sunt un aventurier”

I SE SPUNEA CHE

Se spunea Che și, odată ajuns director al Băncii Naționale a Cubei, el a semnat noile bancnote numai cu acest apelativ. Este greu, aproape imposibil de tradus această expresie spaniolă folosită frecvent în împrejurările orașului Buenos Aires, capitala



Argentinei. Cu numele acesta fusese botezat în munții Sierra Maestre, în timp ce lupta alături de Fidel Castro pentru libertatea Cubei. Ernesto Guevara era argentinian. S-a născut în anul 1928 la Rosario și a studiat medicina la Universitatea din Buenos Aires. După victoria revoluției cubaneze el a încercat să pună în practică un mare vis al său: instaurarea libertății pe pământul Boliviei.

În timp ce economia țării schiopăta și scârția din toate încheieturile, efectivele forțelor armate bolivienice crescuseră într-un timp record de la două mii de oameni la treizeci de mii. În țară poliția deținea poziția și puterea supremă. Poporul bolivian gemea sub oprimare. Acestea au fost câteva dintre elementele ce l-au determinat pe Guevara să creadă că în Bolivia sunt coapte toate condițiile care să asigure victoria revoluției. Împreună cu un grup de prieteni devotați, el s-a îndreptat spre munții Cordillieri, fiind convins că va reuși să strângă în jurul său pe indienii lipsiți de pământ, că i se vor alătura muncitorii și toată sărăcimea boliviană. Avea să trăiască însă o cumplită deziluzie. Oamenii nu l-au înțeles.

PARTIZANII LUI CHE

Partizanii lui Guevara erau treizeci la număr poate patruzeci. La 23 martie 1967 micuțul grup primi botezul focului în prima întâlnire cu dușmanul în pădurile din departamentul Santa Cruz.

Succesul partizanilor lui Guevara constituia punctul de senzație al presei mondiale. Specialiștii serviciilor secrete de informații cunoșteau toate obiceiurile lui Guevara, iar de la experții în medicină obținuseră date complete despre starea sănătății și despre boala lui Che.

Încă din anii '60 nave americane de ascultare patruleau la intervale regulate în apele mării Caraibelor în preajma Cubei înregistrând toate transmisiile radiofonice și radiotelegrafice. În felul acesta ajunsese la Pentagon, la 7 noiembrie 1966, vestea că legendarul comandant de partizani ajuns mai târziu ministru de finanțe al Cubei, a renunțat la funcția sa, și că se îndreaptă împreună cu un grup de 17 oameni devotați înspre jungla boliviană pentru a lupta pentru eliberarea acestei țări.

Organele guvernamentale încep să se teamă: în cazul în care Bolivia ar fi cuprinsă de focul revoluției, ea s-ar putea extinde apoi în Chile, Argentina, Paraguay, Brazilia și chiar în Peru.

Ambasadorul american a informat congresul că acesta nu are nici un temei să se bizuie pe burghezia națională boliviană. Finanțele din această țară nefiind controlate prin intermediul băncilor americane. Hotărârea Consiliului era următoarea: C.I.A dispunea de suficiente mijloace și posibilități pentru a duce cu succes la bun sfârșit o acțiune secretă de asemenea anvergură împotriva lui Guevara fără ca americanii să apară în scenă. Șase state latino-americane, șase armate bine dotate și instruite de specialiști americani, cu îndelungate state de serviciu în Coreea și Vietnam, organizația de spionaj a C.I.A cu sutele ei de agenți secreți, care se mișcau prin jungla boliviană cu ușurință cu care s-ar fi plimbat pe Broadway, la New York, iată forțele aruncate în lupta împotriva lui Che Guevara, un medic bătut de un astm puternic și de un reumatism dureros. La 3 mai 1967 Che Guevara scria în jurnalul său „După o muncă istovitoare de o zi, am reușit să ne croim un drum pentru două ore de mers.

La 14 mai: „Înainte de a porni marșul am adunat toți oamenii și am discutat cu ei despre problemele cu care suntem confrunțați. În special despre alimente. I-am reproșat lui Bengin că mănecase singur o conservă întregă și mai ales faptul că neagă acest lucru. Che Guevara, la 26 septembrie 1967:

Înfrângerea. La orele 13,30 în timp ce ne îndreptam spre piscul unui munte, am auzit împușcături. Am crezut că o parte

dintr-ai noștri au căzut în cursă de aceea am organizat îndată apărarea, așteptându-i pe supraviețuitori să se întoarcă.

Soarta lui Che Guevara și a tovarășilor săi de luptă fusese însă hotărâtă. Între timp se derulaseră alte două episoade care ar fi putut contribui la descoperirea grupurilor de partizani. Lui Che Guevara i se alăturaseră alți doi oameni. Unul dintre ei era un concetățean al lui Guevara, argentinianul Cino Roberto Bustos. Cel de al doilea în vârstă de 26 de ani, era Regis Debray, un foarte cunoscut ziarist francez, profesor de filozofie la Universitatea din Havana. El era mai degrabă un teoretician al revoluției decât un partizan pregătit să lupte cu arma în mână. Lucrarea lui „Revoluție în revoluție” se bucura de o bună primire deoarece trata foarte pe larg și foarte documentat probleme de strategie și tactică ale războiului de partizani. La 20 aprilie 1967 Regis Debray împreună cu Bustos își făcuseră apariția pe o stradă din Muyu-Pampa. Aici îi recunosc un fost miner Salusio care-i trădă. Salusio fusese el însuși un membru al unui grup de partizani ce opera în munți, dar a dezertat. Este cert că Debray nu-l trădase pe Che Guevara. Dar Bustos?

La La Paz știrile despre localizarea lui Che Guevara ajunseseră prin luna mai. La 6 iulie pe la orele zece, grupul de partizani ajunse în apropiere de Las Cuevas pe șoseaua care leagă Santa Cruz de Cochabamba. Șoferi de pe camioanele care alergau pe șosea, observând oameni înarmați au anunțat poliția... Informat de poliție, comandantul unităților locale ordonă grupului de rangers să pornească de urgență spre Las Cuevas.

Interceptând convorbirea telefonică partizanii au oprit un autobuz cu care au ajuns până la depozitul din Sumaipata de unde și-au procurat arme și muniții. În schimbul de focuri produs cu acest prilej un soldat a fost ucis iar Che Guevara s-a ales cu o rană ușoară. După aceea partizanii au întrerupt legătura telefonică și s-au dus la un farmacist să cumpere antibiotice și medicamente împotriva astmei.

Trezindu-se, în zorii zilei de 24 septembrie, locuitorii micuței așezări montane Alto Seco au constatat cu groază că erau încercuți de partizani. În seara aceleiași zile la școala din localitate a fost organizată o adunare la care a luat cuvântul Coco Peredo și Che Guevara. În presa occidentală au fost publicate la scurt timp după această întâlnire citatele celor doi.

Coco Peredo a declarat că vor continua lupta. „Se spune despre noi că suntem bandiți, dar noi luptăm pentru voi, pentru drepturile celor ce muncesc, pentru muncitorii cu salarii mici. Soldații au soldă mare, regească și cine se istovește muncind pentru ei? Voi!

Nu aveți apă de băut, nu aveți energie electrică. Sunteți niște oameni lăsați în voia soartei, așa cum sunt toți cetățenii săraci din Bolivia. De aceea luptăm pentru voi, să vă ajutăm!”

Colonelul Zenteno, fost ministru de externe al Boliviei, și care în acea perioadă era comandantul diviziei a 8-a a armatei bolivienice, aruncase în lupta împotriva partizanilor aproximativ șase sute de rangers instruiți după cele mai noi metode ale americanilor. Ei reușiseră să-i captureze pe Hugo Choque Silva. Acesta n-a stat prea mult pe gânduri, a trecut de partea armatei și cum cunoștea câteva din ascunzătorile tainice din munți, soldații au intrat curând în posesia denumirilor acestora precum și a unor fotografii, înfățișându-i pe conducătorii partizanilor. Una din fotografii, găsită în tabăra de la Nanchahuazu, îi înfățișa pe Inti și Coco împreună cu o tânără foarte frumoasă. Poliția a



identificat-o pe frumoasa din fotografie. Fapt soldat cu o pierdere foarte grea pentru partizani. Lichidarea unei vaste rețele de sprijinitori materiali ai mișcării de eliberare națională.

Loyola Guzman studia la Universitatea „San Andres” din La Paz. Într-una din zile poliția dădu buzna în locuința ei. Ceea ce o preocupa însă în mod deosebit pe Loyola, era găsirea unei modalități de a-i anunța pe partizani despre arestarea ei.

În tot acest timp, neștiind nimic despre cele întâmplate, partizanii continuau să transmită date pe adresa ei în felul acesta au ajuns în mâinile poliției un mare număr de date foarte prețioase. Presa a publicat câteva rânduri despre arestarea Loyolei Guzman mult mai târziu, în momentul când aceasta s-a sinucis, sărind de la etajul al treilea al clădirii poliției!

8 OCTOMBRIE 1967

Ziua de 8 octombrie 1967 era din cale-afară de călduroasă. Detașamentele de cercetași semnalaseră deplasarea partizanilor lui Guevara de-a lungul îngusteii văi Yuro. La orele treisprezece și treizeci de minute grupul de rangers a primit ordinul de atac. Che

Guevara a luptat în fruntea curajoșilor săi oameni până la ultima picătură de energie. A fost rănit mai întâi la picior apoi o rafală puternică de mitralieră i-a smuls arma din mână. Magazinul Mauserului lui era goală, pistolul nu mai putea fi folosit și, în plus nu se mai putea ridica în picioare. Lupta din Valca Yuro a durat până în asfințit.

În așezarea Higuerras, în casele joase, de lut se aprinseseră câteva lumânări și lămpi cu carbid în momentul când pe o uliță a satului și-a făcut apariția un grup de rangers escortând doi indivizi. Se îndreptau cu toții spre clădirea școlii. Pe unul dintre soldați mai mult îl țarau decât îl sprijineau. Era Che Guevara. Cel de al doilea era colaboratorul său apropiat Simon Cuba, fost



până nu demult unul dintre cei mai buni vânători de munte ai armatei bolivienice. Arestatii au fost închiși provizoriu în clădirea școlii, fiecare într-o altă clasă. În acest timp soldații bolivieni încercuiau satul. A doua zi dis de dimineață unul dintre rangers îi duse lui Guevara micul dejun. Mai târziu el a relatat următoarele: „Ostatecul schiopăta, dar cu toate acestea se plimba prin clasă de aici acolo. Am avut sentimentul că dorea să vorbească cu cineva. Puțin mai târziu mi-a cerut să-i fie permis să vorbească cu învățătorul din sat.

Jorge Torrico-Vincenthy era ziarist militar. În această calitate el a fost primul care a stat apoi de vorbă cu Julia Cortez, învățătoarea din localitate, în vârstă de 22 de ani. Ea a fost ultima persoană civilă cu care Che Guevara a discutat înaintea morții sale.

Julia Cortez:

„Când am intrat în clasă am observat un bărbat cu părul lung în dezordine. Era îmbrăcat în haine murdare și boțite. Nu mă simțeam prea bine în clasa aceea. El s-a apropiat de mine, privindu-mă cu ochi pătrunzători și m-a întrebat dacă eu sunt învățătoarea din sat. După ce i-am răspuns afirmativ, m-a întrebat câți copii merg la școală, dacă învață bine, și dacă primesc gustare la ora 10. Mi-a povestit apoi despre Cuba, despre faptul că acolo au fost construite școli noi pentru copiii țăranilor. Eu i-am spus că Bolivia este o țară săracă, dar mi-a replicat imediat: „dar domnii din guvern și generalii din statul major se plimbă în Mercedesuri luxoase!” Am schimbat vorba. Am întrebat dacă era și el printre cei care ocupaseră așezarea Higuerras în luna septembrie. El și-a mișcat cu greu buzele și a răspuns: „Țăranii din Higuerras sunt niște lași. Ne-au trădat. Din cauza lor i-am pierdut pe trei dintre cei mai buni luptători ai noștri”.

În ziua de 9 octombrie la ora 10 la marginea satului a aterizat un elicopter militar pilotat de maiorul Nino de Guzman. Din el au descins câțiva ofițeri superiori ai armatei bolivienice în frunte cu comandantul suprem al armatei generalul Alfredo Ovando Candia. Cu un alt elicopter au venit generalul Ioquin Zenteno și viceamiralul Horacio Ugarteche. În felul acesta, în micuța așezare montană Higuerras se strânseseră toată conducerea armatei bolivienice. Unul dintre ei intră în clasa în care zăcea, rănit, Che Guevara. Ceilalți îl urmară.

Înainte de amiază ei s-au urcat din nou în avion de data aceasta, nu mai înainte de a da un ordin scurt: cei doi să fie uciși!

Corpul neînsuflețit al lui Guevara a fost ars iar cenușa dusă într-un loc necunoscut, pentru ca locul acela să nu devină punctul de întâlnire a bolnavilor însetați de libertate. Numai că această măsură a colonelului Augusto Rios, șeful serviciului bolivian de informații ni și-a atins scopul. Există oameni care nu mor! Și Ernesto Che Guevara este unul dintre aceștia!

Iată ce scria el în ultima scrisoare adresată părinților săi:

„S-ar putea ca oamenii să spună despre mine că sunt un aventurier. Și s-ar putea ca ei să aibă dreptate. Da, sunt un aventurier, dar unul de un fel deosebit, unul dintre aceia care își pun viața în joc pentru a dovedi justetea cauzei pentru care luptă. Cine știe scrisoarea aceasta s-ar putea să fie o scrisoare de adio. Nu-mi doresc moartea, dar împrejurările mă obligă să mă gândesc la ea ca la ceva cât se poate de logic. V-am iubit ca pe lumina ochilor, dar voi nu v-ați putut bucura de dragostea mea. Și mai cred că uneori nu m-ați înțeles, nu m-ați putut înțelege. Voința pe care mi-ați educat-o cu atâta răbdare mă ajută acum să-mi înving durerea de la picior și să-mi odihnesc plămâni bolnăvi. Fie ca rândurile acestea să vă amintească de mine, aventurierul secolului al douăzecilea...”

Dr. Dumitru GAROFIL



Ipoteze și ipotenuze

Predinția lui Albert Pike
din 1871

Cele trei războaie mondiale

În anul 1871, Albert Pike, mason inițiat de un gnostic evreu, caracterizat de unii autori drept satanist, iar de alții drept un om cu merite deosebite, după alții fondator al KKK (Ku - Klux - Klan), Marc Maestru Suveran al Vechiului și Acceptatului Rit scoțian al Masonilor (jurisdicția sudică a S. U. A.) și conducător al Iluminaților Bavarezi în S. U. A., i-a scris lui Giuseppe Mazzini (conducătorul iluminaților bavarezi, după moartea lui Adam Veishaupt) o scrisoare în care îi prezenta proiectul de cucerire a lumii și instalare a noii ordini mondiale prin trei războaie mondiale.

– Primul război mondial - va fi înscenat pentru a aduce Rusia țaristă sub controlul nemijlocit al Iluminaților Bavarezi.

– „Vom folosi această țară ca sperietoare pentru a ne atinge scopurile în lume”.

– Al doilea război mondial se va naște din divergențele de opinie dominante dintre naționalistii germani și sioniștii politici. De aici va rezulta extinderea sferei de influență rusească și fondarea statului Israel în Palestina.

– Al treilea război Mondial se va naște din divergențele de opinie provocate de Iluminații Bavarezi între sioniști și arabi. Planul prevede extinderea conflictului în toată lumea. Acest al treilea Război Mondial va alimenta conflictul dintre nihilisti și ateii, ceea ce ar duce la brutalitate și bestialitate.

– „După distrugerea creștinismului și a ateismului vom prezenta oamenilor adevărata doctrină luciferică și astfel vom împușca doi iepuri deodată”.

Primele două războaie mondiale s-au desfășurat conform celor prevăzute de Albert Pike. Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, în Rusia țaristă nu existau organizații sioniste. În anul 1881, Th. Hartzl autorul Judenstaat (statul evreu), a întemeiat „Mișcarea sionistă” cu sediul la Odessa.

Ohrana, (serviciul secret rus) a fost anunțată și a luat măsuri, infiltrând foarte mulți agenți în noua organizație. Sesișând pericolul prezentat de organizația profesorului S. Nilus a publicat în 1891, Protocoloalele înțelepților Sionului, sub titlul „Pericolul evreiesc”.

În 1916, în ajunul revoluției bolșevice, în fruntea mișcării sioniste din Rusia a fost numit magnatul Yakob Schiff care prin banii și relațiile de care dispunea, putea ajuta cauza sionistă. Pe banii lui (20 milioane ruble aur) și pe terenurile puse la dispoziție de Rockefeller - s-au antrenat evreii din New York, recrutați de Trotzki (fost Bronstein) pentru a lua parte la diversiunea ce avea să provoace Revoluția bolșevică.

Astfel Rusia țaristă a intrat sub controlul Iluminaților Bavarezi și a marii finanțe mondiale. Avea țarului Nicolae al II-lea Romanov, cel mai bogat om din lume la acea dată, a intrat în mâna „perfidului Albion” în timp ce țarul și întreaga sa familie au fost asinați (inițial Marca Britanică promisese ajutor necondiționat țarului în cazul unui conflict cu Rusia. Ulterior ajutorul a fost micșorat până la 0).

Marca Rusie, cu enormele sale resurse naturale, a intrat sub controlul organizațiilor secrete, devenind republică bolșevică, spre groaza monarhiilor europene.

După Al Doilea Război Mondial, aria de influență, a Rusiei s-a extins în toată Europa de Est, iar în Palestina a fost implantat statul Israel, reapărut pe harta lumii după 2670 de ani de inexistență.

În schimb, Marca Britanică, și-a pierdut „perla Coroanei” (India), care și-a declarat independența și din 1947 există sub forma a două state (hindusă preponderent)-India și Pakistanul (musulman preponderent).

Israelul și India urmau să aibă un punct comun - eterna luptă cu musulmanii. Fercască sfântul să se adevărească și cea de-a treia predicție a lui Albert Pike - **al treilea război mondial**

- După cartea lui A. Mazal -
**SUB PECETEȚA TĂINEI -
CONSPIRAȚIA TĂCERII-**

P.S. Este șocant să descoperi că oamenii obișnuți au participat la marile evenimente istorice doar în calitate de figuranți.

GRECIA ÜBER ALLES

Dărzenia greacă, susținută de disciplina germană impusă de Otto Rehhagel a adus Grecia acolo unde nimeni nu putea bănuși.

„Un țăntar care știe ce vrea, poate ucide un bou nehotărât” spunea odată un spirit homeric al timpului nostru, Nikos Kazantzakis. Adevăr spunea. Într-o frumoasă noapte de iulie, cei 11 zei ai Greciei moderne mi-au reamintit vorbele marelui cretan.

Nu știu cui i-a trecut primul prin cap să încredințeze speranțele și mândria grecilor în mâinile unui neamț, dar acela trebuie felicitat întâiu. Fără Otto Rehhagel, Grecia s-ar fi aflat încă pe drum bătut pe cale moartă... Astăzi în schimb, grecii pot da liniștiți rețeta succesului și a fericirii: dărzenia greacă cu disciplină germană. A fost suficient ca Otto să le reamintească tactica regelui Filip al Macedoniei, ca Grecia să devină regina defensivei active. O regină de dragul căreia zeul fotbalului s-a mutat pe Acropole.

Vasile TODI

P.S. Frați români, vă amintiți vorbele lui Arghezi când a terminat de vizitat studiourile „Buftea”? Ei bine, la sfârșit, Arghezi, sprijinit pe înțelepciune, a întrebat: „Bine, bine, dar nemți aveți?”

P.S.S. Mulțumesc acestor unsprezece viteji eleni care, într-o frumoasă duminică de vară, mi-au reamintit mai mult prin dărzenia lor, decât prin succes, „înfățișările Greciei”. A celor cinci mărețe, helenice mume – rumeliotă, epirotă, moraită, macedoneană, și nobila mumă insulară. Cu atât mai mult cu cât una din ele este și muma mea!

Înțelegere

– Când nu mă simt bine, mă duc la doctor, căci trebuie să trăiască și el. Pe urmă cumpăr medicamentele de la farmacist, căci și acesta trebuie să trăiască. Apoi le arunc, doar trebuie să trăiesc și eu, nu?

Profesionalism

Un electrician își trimite ucenicul să repare soneria familiei Rolland. După zece minute acesta se întoarce.

– N-a deschis nimeni. Se vede că n-ar fi acasă, căci am sunat de mai multe ori și n-au răspuns.

Dialog

– E o meserie frumoasă, înălțătoare. Da ... ce minunat... să fii doctor! Dar cum să zic, e și o meserie de compătimit.

– Păi ce să ne ascundem, nu puțină lume vă vorbește de rău.

– Așa este. Avem într-adevăr mulți dușmani pe lumea asta.

– Pe lumea asta ar fi puțin. Pe lumea cealaltă, însă...

UMOR

Hematuria



În urină, în mod normal nu se găsește sânge. Prezența lui (a sângelui) în urină se numește hematurie. De fiecare dată când urina este hematurică, bolnavul se sperie și așteaptă să vadă ce se întâmplă. Nu are alte semne și de cele mai multe ori ea se oprește și bolnavul se liniștește mai ales dacă ia sau i se dau medicamente.

Aceasta este doar o liniște dinaintea furtunii. De obicei hematuria nedureroasă reapare peste câteva luni sau chiar un an. Dacă și a doua oară ea se oprește cu aceleași medicamente, bolnavul se liniștește. A luat medicamente potrivite. Alteori hematuria nu se oprește cu aceleași medicamente și durează. Pot apare cheaguri în urină și bolnavul se sperie dea binelea. După 2-3 săptămâni ajunge la urolog unde este investigat și de cele mai multe ori diagnosticului este de tumora, de obicei vezicală. De aceea, lumea trebuie să știe că hematuria, mai ales cea nedureroasă, nu se tratează. Ea trebuie investigată de specialiști, care, vor spune dacă și ce tratament trebuie urmat.

Alteori hematuria este însoțită și de alte semne: durere în lumba, durere deasupra osului pubian, sau chiar crize puternice de rinichi. De cele mai multe ori în această situație, este vorba de hematuria care trădează o litiază urinară (renală, uretrală sau vezicală) și iarăși numai specialistul prin investigațiile pe care le conduce, ajunge la diagnostic și la tratament.

Alteori hematuria este asociată cu semne urinare, între care urinarea frecventă, cu urini care sunt nu numai cu sânge dar și tulburi, cu usturimi și uneori cu dureri. Este situația în care este prezentă o infecție urinară. Examenle în special de urină pentru a depista infecția sunt de obicei suficiente pentru diagnostic și ele sunt urmate de tratamente eficiente.

Întotdeauna hematuria trebuie să fie văzută de medic și de obicei de specialist, urolog sau nefrolog care pot, după investigații, să ajungă la un diagnostic corect. Numai așa se poate face un tratament adecvat.

Prof. dr. Petru DRĂGAN

Tata-moșu

Pitulat după musteță –
Doauă caiere dă lână,
Ochi dă sfânt, dă scoartă fruncea
Și obrazu dă țărăna.

Subt clăbățu cât porșoru
Și-n duruțu-i dă gimie
Ne părea că Tata-moșu-i
Picurat din veșinișie...

Noi, copiii, năstăviț –
Volbură în juru-i roată,
Întrăbam d-o mers cu țugu
Ș-o vădzut calea ferată.

Io, copii, țușe-vă moșu,
Am mers numa cu coșia...
Dar oi merje-acuș acuș
Sus pră geal... cu năsălia!...

Marius MUNTEANU

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

Dacă ar fi să pornim de la titlul „Viscol lăuntric”, volumul de poeme al lui Ioan Vodicean, gândul ne-ar mâna spre o iarnă geroasă, aspră și pură în viscolirile cuvântului care se zbate aidoma clopotelor în catedrala

timpului. Și de la acest viscol interior, lăuntric, vodicean, la celebrul vers esenian „Viscolul simțirii să-l ascult” e calea de la teluric la celest pe drumul sinuos al întunericului spre lumină pentru că, pe când „viscolul lăuntric” se rezumă la egocentrismul poetului, „viscolul simțirilor” trece cu nepăsare și nonșalanță bariera universalității... Poate aici e deosebirea!

Coama de vorbe a Pegasului vodicean e limpede și cu reflexii nebănuite căzând uneori vertical, rânind

de moarte propriu suflet într-un contratimp melancolic, aproape dramatic, dureros alteori, poetul aflându-și „mângâierea” doar „în trup de cuvânt” pentru că stihuitorul din pământean descoperă sentimentul dragostei: „iubită îmi plânge întreaga ființă”. Și asta, în timp ce, iubitei: „Petale de maci pe buze îi curg”, poetul vrând să se refugieze dincolo de trupul fragil și efemer al femeii în „suflet” în „gând” și-n „cuvânt”.

Autorul uimește prin imagini care, proaspete și scilpind ca suveica păstrăvului din apa limpede și rece a muntelui își rănește ochiul cu lumină: „Îmi sângerează talpa/ Cu care calc uitarea”, sau „...plecați/ spre locul/ unde cerul/ se scurge-n/ Pământ”. Cu obsesia trecerii inexorabile a vremii în suflet și-n condei poetul constată că „îmi curge ființa/ printre degetele/ timpului...” (Vis) pe când „Pe-a stelelor/ frunzi / doarme/ cerul”...și „de sub/ pleoapa timpului/ curg secunde”.

În inegală luptă cu eternitatea Ion Vodicean simte cum „Se deformează lutul/ Din care sunt făcut” și el, nevoit să alerge „Pe drumul nins cu cioburi” când tocmai „S-a stins în suflet lampa” încărcat de durere și efemer, plin de slăbiciuni omenești scriitorul atacă miezul poeziei

cu un curaj smuls din tenebrele disperării, lupta fiind cu atât mai frumoasă și necruțătoare, cu cât poetul, după cum singur recunoaște este marcat de tare majore: „trupul de lut care se deformează” pe „drumul cu cioburi” într-o nesiguranță vecină cu întunecimea pentru că „în suflet s-a stins lampa”. Și, ciudat, tocmai din această durere și bezna sar cioburi de stele, scânteietoare poezii.

Petru Vasile TOMOIAGĂ

„Ștefane Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta”,
(Doină – Mihai Eminescu)

O lumină orbitoare
Pe câmpia Direpțății
Este Ștefan Domn cel Mare –
Peste Plaiul Libertății...

Căci Moldova cea de dor
Este Numele cel Sfânt
Care-i murmur de izvor
Peste vatră și mormânt...

Iat-o țară-n sărbătoare –
Ca prinos de-nchinăciune:
Un măreț Apus de Soare
Peste munții-n rugăciune...

Doar Moldova ... și Răzeșii
S-au luptat aprig cu Leșii!

2 iulie 2004
La cinci sute de ani din veșnicie!
Aurel JICMAN

ROLUL FUSTEI ÎN SOCIETATE ȘI POLITICĂ



Întotdeauna fusta a fost la înălțimea ei, însă acum, în timpul din urmă și-a luat un avânt, care a lăsat cu gura căscată pe cei mai teribili fustangii (nu pe purtătorii de fustanele, ci pe cei cărora cu drept cuvânt li s-ar putea da numele de fustofagi) sau mâncători de fuste.

Cu o uriașe cutezare fusta caută să se ridice cât mai mult posibil (parcă noi nu vrem așa ceva!) și să pătrundă cât mai mult în toate ramurile vieții sociale, spre a-și exercita influența ei.

Câți oare nu s-au ridicat și nu se ridică încă, — și poate acum mai mult decât altă dată — din umbra unei vieți modeste și neînsemnate, la soarele bugetifer, câți oare nu se ridică, o repet, ascunși, în cutele unei fuste care, ca o binecuvântare cerească lasă să cadă volanele ei largi pe capul (nu roșii ștrengarule!) aleșilor săi!

Noi, băieții viitorului, ne bucurăm de progresul realizat de fustă.

Azi ea nu mai e o simplă îmbrăcăminte, azi, volanele ei, entre-deux-urile care o împodobesc, ascund în ele o lume de grații, favoruri și de procopseală, (aviz chilipirilor).

Noi ne bucurăm din suflet de ridicarea fustei și, uniți într-un cuvânt strigăm: Sus fusta!

... Și fusta, reprezentanta progresului, (nu a fabricii de punji din Ploiești) se ridică tot mai sus, tot mai sus, plutind pe cerul vieții sociale cu grația datorată unei fuste, bine înțeles, răspândind în jurul ei o lumină vie (ba prea vie încă, pentru că al dracului mai sticlesc ochii cuiva, când o vede!) și un parfum care variază între Ideal, Azurea și... altele...

Drapel al amorului, fusta filfie mândră sub vântul pasiunii și toți cei ce vor a parveni la o țință dorită de ei — soldați credincioși — se strâng tot mai mult în jurul fustei, sub cutele acestui nou drapel.

Cetatea cea mai puternică, inima celui mai îndărătnic senator, — fortăreața pe care n-o poate lua nici un sârman alegător cu tot asediul lui de rugăminți — capitulează la cea mai ușoară filfire de fustă. În apropierea porților ei: babalâcul urcându-se pe peretele inimii, înaltă steagul albastru (hârtia de o sută!) și deschide porțile ruginite ale cetății, iar fusta triumfătoare își face intrarea în ea, pe când moșului îi picură sudoarea de entuziasm.

De câte ori, în cabinetul de lucru (?) al vreunui reprezentant al națiunii nu o fi avut loc cam astfel de discuții... mai mult sau mai puțin bugetare:

— Tuțule, ai să-mi dai o carte de vizită de-a ta pentru ministrul Cutărescu?
— De ce, pisi?

— Un prieten m-a rugat pentru o slujbă cât de mică și fiindcă el m-a îndatorat cândva, vreau la rundul meu să-i mulțumesc și eu!

Babalâcul cam face nazuri: fusta atunci, așa ca din întâmplare se ridică puțin, lăsând să se vadă un început sugestiv. Moșului încep să-i sticlească ochii.

— Bine, pisi, dar nu cred că vei reuși căci sunt cam â froid cu Cutărescu!

— În tot cazul să încercăm! zice fusta lăsând neglijentă să se zărească marginea de jos a jartierei roz sau bleu-pale pe când moșul joacă o bătută disperată pe fotoliul de la birou.

Și iată cum fusta joacă azi un rol preponderent în politică, ca și (pardon de impresie, că expresia s-a dus dracului!) în întreaga viață socială; iată cum se ridică azi cei mai mulți! Nu prin meritele lor personale, nu prin cultura și capacitatea lor, ci prin cultura lingușirii pe lângă fustă, pe scările jartierelor roz sau bleu-pale!

V.T.

FIRME CARAGHIOASE

- Se efectuează orice încălțăminte pentru dame elegante și solide
- La McDoru
- Operator de ochiuri de găină
- Mănuși pentru copii de lână
- Spălătorie chimică de haine cu aburi
- Plăcintărie modernă
- Băi de putină pentru dame cu fundul de lemn și bărbați de zinc
- Croitor civil și militar
- Fabrica de bere civilă
- Strada Unirei nr. 258 specialitate de vopsit și curățat haine de dame și bărbați cusuți și necusute
- Câine desfrânat
- Aviz! intrarea este oprită cu desăvârșire sau cine va pune mâna pe geamuri va fi oprit cu totul.
- Ceaprazerie națională
- "La trei porumbei de aur" Vinde avantajos gulere pentru militari de cauciuc.

Din vitrina cu parodii
Mircea Micu

Renunțare

Mihai Beniuc

Am tot iubit femei pe deșalate,
Femei frumoase, altele cu șic.
Acum se face veacul jumătate
Și-am renunțat nu mai iubesc nimic!

Mă vreau să vină iar cu jurăminte
Și să mă-nvețe să iubesc timid
Puțin a fost. Mult este înainte
Și mă-nspăimântă, fiecare rid.

De asta spun, mi-e brațul ca o spadă
Și-aș vrea să sap în țarină un pic.
Iubesc ogorul, țuca o zăpadă.
Și-n rest de toate cele mă dezic.

Mă mai reveniți, amante d-altădată,
Cu briliante nu mă veți momi.
Ați fost în viață-mi tuse galopantă
Și încercări burgheze. O, de-ați fi...

Gura presei românești

Noapte bună, papagali-de-partid-și-de-stat! Personal, vă doresc să vă împuște „Marele Vânător” în ouă pe toți cei care vă îngrămădiți să-i țineți arma de țevă și cerbul de coarne! Să vă spună tatăl Dacianei cât e de plăcut...

G. Cartianu „Evenimentul zilei” nr. 3759

Regele însuși...

Regele fotbalului, Gică Hagi, susține PSD în campania electorală. Ce asociere dizgrațioasă! Este ca și cum Făt-Frumos ar ieși la plimbare cu Baba-Cloanța-Cotoroața! P.S. Dar de ce să mă mir de regele fotbalului, când regele însuși stă cu pesediții la masă. Al. Vlahuță scria: „Minciuna stă cu regele la masă”. Acum situația s-a inversat: „Regele stă cu minciuna la masă”.

Alex Ștefănescu „Aspirina”, nr. 58

PRM a fost tratat — pe bună dreptate — ca un partid extremist, antidemocratic, xenofob, antisemit, antioccidental, național-populist. De aceea, unii i-au cerut chiar scoaterea în afara legii. Riscul victoriei sale în alegeri i-a unit pe toți democrații români și euroatlantici în 2000. o asemenea victorie ar fi reprezentat și încă mai reprezintă izolarea României la periferia Europei și a istoriei.

Adrian Severin „Ziua” 3041

Năstase amenință cu demisia din partid. Joi, la prima oră, premierul s-a înființat la Cotroceni și l-a provocat pe Ion Iliescu la numărarea ouălor: când tu mie, când io ție, când tu la amândoi. Acum, în prag de alegeri... cam nasol momentul! Acuma pune mâna și ia-l, du-l la Snagov, la Vila Lac 1, pune-o pe Corina Crețu sa-l caute puțin în Cornu, că nu se face să ieșim măi, animalele din presă cu fețele astea lungi.

„Academia Cațavencu” nr. 657

În acest moment, Partidul Social Democrat este o grupare dominată de frică. Nu vorbește nimeni, nu obiectează nimeni, nu critică nimeni. O slugărie generalizată în fața lui Adrian Năstase, autorul unei atmosfere care o concurează pe cea creată de Stalin. Cine se împotrivesc dispăre. El l-a depășit chiar pe Nicolae Ceaușescu. Acesta își ambala mașinațiile politice într-o anume aparență democratică.

Cornel Nistorescu „Evenimentul Zilei” nr. 3793

Caragiale în 2004

Boul și vițelul

Un bou, ca toți boii puțin la simțire,
În zilele noastre de soartă ajutat...
Învăță la școală cartea de citire
Și ajunse bou un bou învățat.

Mare lucru-n lume e și —nvățătura!
Ține loc de multe, chiar și de talent...
Printr-o bună școală, rafinezi natura:
Din vițel poți scoate un bou eminent.

Nu încape vorbă, între animale,
Un așa specimen greu să mai găsești...
Să citească zilnic feluri de jurnale,
Rumegând atâtea știri politicești.

Astfel, eminentul în curent cu toate,
Iată, pe nepotu-i tânăr l-a-ntâlnit:
„Unchiule, cum mergem?” — „Excelent nepoate!
A mai grea problemă s-a și rezolvit” —

„Unchiule, iar glume!” — „Ba deloc, băiete!
Sunt de-acord cu toții, foarte sigur știu...
Să m-ascuți pe mine; eu citesc gazete
Și nu știu nimica, ești un agiamiu.

N-au pierit zadarnic, astă primăvară,
Dintre noi atâtea ca la zalhana!
Drepturile noastre sfinte triumfară:
O s-avem islazuri, dacă ni le-ar da...”

A rămas vițelul ca un gură cască,
Fericit că-n fine sacra speț-a lui
O avea de-acuma din belșug să pască
Și-o purta mai lesne greului jugului.

Mă-ndoiam eu însumi; m-am convins în fine
C-am scăpat de-acum de orice nevoi:
Ni sunt deopotrivă voritori de bine
Și au multă milă cei mai mari de noi.

ROMÂNII CELEBRI

HERBERT VON KARAJAN, n.5 aprilie 1908, la Salzburg, în Austria. Muzician de faimă mondială, unul din cei mai prestigioși șefi de orchestră ai secolului nostru. KARAJAN descindea dintr-o veche familie de arhonți macedoromâni, originari din Ianina. Din « Dictionarul istoric și genealogic al marilor familii » publicat de Mihail-Dimitri Sturza în 1983, la Paris, aflăm datele evoluției comerciale ale Karajanilor din Balcani în centrul Europei, între altele, ei fiind fondatori ai industriei textilelor din Saxonia. O ramură a Karajanilor s-a stabilit la Viena și a dat nu numai mari negustori, dar și străluciți magistrați, profesori universitari, medici, agenți diplomatici (inclusiv în Țările Române). Herbert von Karajan a făcut dovada unor aptitudini muzicale de excepție încă din copilărie. După absolvirea Colegiului Mozarteum din Salzburg, Herbert își continuă studiile la Viena, cu profesori iluștri, între care marele dirijor Franz Sckalk, cel care îi va nutri opțiunea pentru arta dirijorală. Conservatorul, Filarmonica și Opera din Viena, instituții de mare tradiție într-un oraș al muzicii prin excelență, vor constitui triumful de aur al formației sale. Debutază ca dirijor la Ulm, în 1927, la vârsta de 19 ani. Se face remarcant prin energia, acuratețea, expresivitatea imprimată ansamblurilor orchestrale și de operă, printr-un efort continuu de autodepășire, prin calitățile sale excepționale atât ca dirijor cât și ca organizator. Încea din anii '30 se impune ca o personalitate între marii interpreți ai baghetei. Cariera sa la Aachen și Berlin, la pupitrul concertelor simfonice, va continua cu strălucire după război, când devine promotorul Societății prietenilor muzicii din Viena. O activitate



deosebită, care-l consacra și ca un mare dirijor de operă, va fi cea desfășurată la celebra Scalla din Milano. Fervoarea, energia de organizator, cât și marile sale calități dirijorale, își pun amprenta benefică, exemplară, asupra Festivalurilor de la Bayreuth, Salzburg și Lucerna. De-a lungul anilor, devine un factor indispensabil desfășurării acestor festivaluri, un conducător respectat și faimos, de mare audiență și popularitate. Întreprinde numeroase turnee în Europa și America, fiind considerat unanim ca unul dintre cei mai mari dirijori din lume. Este director artistic al Filarmonicilor din Berlin și Viena, unul din conducătorii Orchestrei Filarmonice din Londra, este un oaspete de onoare la pupitrul celor mai importante orchestre din America. În 1964 dirijează la București două concerte ale Filarmonice din Viena, în cadrul Festivalului internațional « George Enescu ». Prin îndelungata și rodnică sa activitate, von Karajan a contribuit într-o măsură însemnată la dezvoltarea vieții muzicale din Austria, Germania, Italia și Anglia, câștigându-și pretuirea publicului și elogiile mass-mediei din întreaga lume. A rămas în conștiința contemporanilor și în memoria umanității ca un exemplu de dăruire pentru armoniile universale ale artei pe care a slujit-o cu înalta vibrație, cu generozitate și geniu.

BIBLIOGRAFIE: Mihail-Dimitri Sturza, « Dictionnaire historique et genealogique des grandes familles... », Paris, 1983, p.177; Jack Bratin, « Calendarul muzicii universale », București, 1966, p. 98; Enciclopedia Italiană vol. 3.

COLȚUL POEZIEI
aromâne

Aromânii sunt români cu vocația universalității
Nichita Stănescu

ȘASI

agiunșiu la cișoarî tru lumina stealilei
arucutiți tru oclui di apă
pristi alarga cutrubira api
ș tru loclu a nufurilor
hîrdziț
archișurî țîșchirei di tramvai
tramvailu quatro

firida-s dischidi lișor
ca ni acimari di putani
alin, alin,
cu tumbi di lilici
hiu ninga ni oarî ma lungu
așe cum ni si ciftă

tru loclu a buzîru ca pira
dzeadziti ca di tihi
di lihuțear agiun
îni dizniardî prosipu.
pri mur,
aduchesc vula

di pîzari, silighiti di vișile,
aumbri di boi hîrdziti
tru pândza
di milano

ȘASE

ajung acasă în lumina stelei
răsturnate-n ochiul de apă
pe suprafața opacă a bălții
în locul nufurilor
transparentî
plutesc bilete de tramvai
tramvaiul quatro

fereastra se deschide gales
mai provocator
ca o invitație deșuchetă
urc scările
strâng buchetul de levănțică
până la strivirea fibrei
sun de două ori scurt odată lung
așa cum mi se ceruse

în locul buzelor fierbinți
degete scheletice
de pianist flămând
îmi mângâie fața
pe zidul stucat

pipăi pecetea
orașului liber regal
umbră de trup sfânt
bănuit în pânza lințoliului
din milano.

Dinu BARBU

Transpunerea în aromână, Vasile TODI

VORBE MEMORABILE



● O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului în biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu – baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor. Iar ca ateu, acesta moare așa, dihor.

● Ateii și materialişti ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă.

● Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba.

● Eu când discut cu un ateu e ca și cum aș discuta cu ușa. Între un credincios și un necredincios nu există nici o legătură. Țăla e mort, sufletește mort, iar celălalt e viu și între un viu și un mort nu există nici o legătură.

Credinciosul creștin e viu.

● Ateii și materialişti ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă.

● Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba.

Petre ȚUȚEA

AROMÂNII - PURTĂTORI AI CULTURII ȘI CIVILIZAȚIEI GRECO - MACEDONENE ȘI ROMANO - BIZANTINĂ



Țate? Dacă nu absolut toate, multe din informațiile, studiile, cercetările și comunicările specialiștilor români și străini privitoare la elementul etnic român sud-dunărean cunoscut ca macedo-români, îi prezintă ca urmași ai civilizației romane din Balcani, păstrători prin secole a evaluărilor culturii romano - bizantine.

Aceștia, aromânii, sunt cei ce și-au manifestat atât de pregnant vocația constructivă și spiritul întreprinzător în varii domenii: construcții, arhitectură, artă, știință, meșteșuguri, industrie, comerț, politică etc., în pofida atâtor vicisitudini istorice (migrații, ocupații străine, invazii).

Mărturii numeroase atestă râvna lor de a-și făuri așezări puternice, trainice, sate și orașe înfloritoare, multe ridicate pe crestele munților sau pe văile acestora, din Rodopii de vest (Bulgaria), până în munții Pind, din Grecia, și mai departe, în Asia, Europa Centrală și Occidentală, dar și în Egipt, în perioada când „simbiozele eleno-traco-macedonene-ilirice, uniformizate apoi de haina învăluitoare a Romei, au putut da naștere universului uman al timpurilor lui Alexandru cel Mare și al diadohilor, ale împăraților ziși „ilirieni” și ale stăpânilor unei uriașe puteri crepusculare, de la Dioclețian la Constantin cel Mare și la Justinian, lume de „Serboarvanito bulgarovlahoi” (Ac. Răzvan Teodorescu). Nu credem că există cineva din lumea erudiților care să se îndoiască de faptul că Macedonia, Grecia, Imperiul Roman și Imperiul Bizantin au reprezentat importante surse ale civilizației omenirii și că aici s-au zămislit valori umane, personalități distincte cu mare vocație politică, administrativă și constructivă. S-a făcut cunoscută priceperea, arta lor de a făuri poduri, apeducte, amfiteatre, de a înălța biserici, mănăstiri, cetăți, drumuri, castele, edificii culturale și palate. Apare exemplară participarea romanității orientale la finanțarea cât și la construirea propriu - zisă a unor edificii importante în capitale, orașe și porturi din spațiul european. Acești aromâni vor contribui generos la clădirea unor state naționale în acest colț de continent european. Marii istorici ai omenirii care au relatat despre izvorul civilizațiilor, despre dialogul civilizațiilor, despre cultura lumii au evidențiat aportul de netăgăduit al unor personalități imperiale precum: Alexandru cel Mare al Macedoniei eleniste, Dioclețian, Constantin cel Mare, Justinian, Asăneștii cu imperiul valaho - bulgar și, nu mai puțin importanți Comnenii, fapt prin care ne simțim obligați de a veni aici cu unele date pe măsura și importanța acestora, cu atât mai mult că aceștia sunt străbunii masei românilor balcanici (aromâni), trăitori în vremurile medievale și moderne cu descendenți până în zilele noastre. Ei sunt cei care au continuat neîntrerupt romanitatea orientală.

Pouqueville, consul francez al Împăratului Napoleon I la Ianina, care a cunoscut îndeaproape îndeletnicirile, spiritul activ și întreprinzător, ca și ambiția traiului civilizat la aromâni, sublinia la începutul secolului al XIX-lea, ordinea și curățenia așezărilor și orașelor aromâne. Totodată, acesta narează și despre expansiunea aromânilor din Pind și Epir (Megalo-Vlachites) spre țările din bazinul occidental al Mediteranei în dorința de a se instrui, de a se realiza și a demonstra existența unei vocații constructive proprii. Contemporan cu F. Pouqueville, colonelul englez Martin Leake reliefa: „Multe din comunele valahe, deși așezate în ținuturi unde cele necesare existenței nu se produc decât numai în două luni ale anului, totuși, ele sunt cele mai bine așezate și mai înfloritoare orașe din Grecia.” Ținea să adauge despre aromâni: „Sobrietatea economică și aplicația lor spre industrie, le dă un mare avantaj asupra grecilor”...

Dr. ec. Justin TAMBOZI

CE CRED MUSULMANII?



Conflictul musulmanilor cu iudeo-creștinii, evident în Irak, se reduce la organizația teroristă Al-Qaeda și republicanii neoconservativi nordamericani cu aliați lor, printre care și românii. Papa Ioan Paul II și Liga Araba nu vor o cruciadă, așa ca USA și Al-Qaeda n-au reușit să mobilizeze la luptă două miliarde de oameni. Prea sunt de neînțeles premisele războiului din Orientul Apropiat, ale atacului cu avioane în USA din 2001 și, mai ales, ce vor și ce cred musulmanii. O privire sumară asupra religiei lui Mahomed - ultimul și „sigiliul profeților” - ne dezvăluie convingerea în superioritatea normelor lor față de cele iudaico-creștine, nu numai în „casa islamului” ci și în rândul celor născuți în Europa. Acesta este o constatare a Institutului de înalte studii de securitate internă (IHESI) din Franța. Pentru a crea punți între religii, din 1998 Vaticanul și Universitatea Al-Azhar din Cairo au început un dialog în spiritul ultimului Conciliu și la inițiativa guvernului egiptean. La arabi când sunt disensiuni, conflicte, are loc un dialog numai în sensul aplanării deferențelor, nu al înțelegerii celui alt om, religie, cultură, civilizație, cum fac de regulă occidentalii. După Coran, Dumnezeu-Tatăl s-a împreunat cu Zeița-Mamă Maria și au procreat un al treilea Dumnezeu-Isus. Creștinii au o altă viziune și vor sa-o facă accesibilă musulmanilor. Aceștia nefamiliarizați cu dialogul apusean folosesc un limbaj duplicitar mai ales când este vorba de declarații comune, cum e cel privind atacul de la 11 sept. 2001, refugiații palestinieni, războiul din Balcani sau Irak. Vaticanul și Al-Azhar au condamnat după 11. sept. acțiunile teroriste în numele religiilor. La scurt timp rectorul arab aprobă însă atentatele sinucigașe. La declanșarea războiului din Irak, la Al-Azhar se vorbea de o „cruciadă” împotriva islamului. La protestul Sfântului Scaun, afirmația e retrasă, ca numai după câteva zile să se reia. La Al-Azhar, unde sunt instruiți și predicatorii islamici pentru Europa, se predă că Sfânta Scriptură e falsificată intenționat de evrei și din neștiință de creștini. Există chiar un termen pentru acest fals: tharif. Adevărul Sfintei Scripturi îl dețin musulmanii, pentru că el stă scris în Coran. Acest unghi de vedere are consecințe scurte. În Egipt se afirmă că automobilele și TV sunt descoperiri islamice, pentru că altfel credincioșii ar refuza folosirea lor. Musulmanii fundamentalisti nu fac nici o deosebire între occident și creștinism. Așa că acceptarea produselor și influențelor occidentale ar însemna recunoașterea superiorității creștinismului, or ei se văd și vor din nou stăpâni lumii, cum erau între anii 630-1688, și fac scenarii apocaliptice în care, după ocuparea Israelului, urmează Europa și SUA.

Prof. dr. Viorel ROMAN,
consilier academic la Universitatea din Bremen